

การศานาน

﴿الْإِيمَان﴾

[ไทย – Thai – تايلاندي]

มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อัตตุวัยญีรีย

แปลโดย : ยูซุฟ อนูบักอู

ผู้ตรวจทาน : พัยซอล อับดุลฮาดี

ที่มา : หนังสือมุกตะศ็อร อัลฟีกฮิล อิสลามีย์

2010 - 1431

islamhouse.com

﴿ الأيمان ﴾

« باللغة التايلاندية »

الشيخ محمد بن إبراهيم التويجري

ترجمة: يوسف أبو بكر

مراجعة: فيصل عبدالهادي

المصدر: كتاب مختصر الفقه الإسلامي

2010 - 1431

islamhouse.com

การสาบาน

การสาบาน (อัลละมีน) คือ การเน้นย้ำสิ่งที่สาบานด้วยการกล่าวถึงนามของอัลลอฮ์ หรือด้วยพระนามหนึ่งจากบรรดาพระนามของพระองค์ หรือด้วยคุณลักษณะหนึ่งจากคุณลักษณะของพระองค์ในรูปแบบที่เฉพาะ และเรียกอีกชื่อว่าอัลหัลฟฺ และอัลเกาะลัม

การสาบานที่สมบูรณ์

การสาบานจะถือว่าใช้ได้และจำเป็นต้องจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ) เมื่อเขากระทำผิด คำสาบานนั้นคือ การสาบานด้วยอัลลอฮ์หรือพระนามของพระองค์ หรือคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ เช่น การที่เขากล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ขอสาบานต่อผู้ทรงเมตตา ขอสาบานต่อความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ ขอสาบานต่อความเกรียงไกรของพระองค์ ขอสาบานต่อความเมตตาของพระองค์ หรืออื่นๆ ในทำนองเดียวกันนี้

บทบัญญัติว่าด้วยการสาบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์

1. การสาบานต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์เป็นสิ่งต้องห้าม (หะรอม) เป็นการตั้งภาคีเล็ก (ชิรกุ อัสซ็ออ) เพราะการสาบานนั้นเป็นการให้ความยิ่งใหญ่ต่อสิ่งที่ถูกสาบาน และความยิ่งใหญ่เป็นของอัลลอฮ์ผู้ทรงเกรียงไกรผู้ทรงสูงส่ง

จากอิบนิอุมัร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า กล่าวไว้ว่า ฉันได้ยินท่านรอสูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม กล่าวไว้ว่า

«مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ»

ความหมาย : “ผู้ใดได้สาบานต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ แน่نون

เขาได้ตั้งภาคีต่อพระองค์” (บันทึกโดย อับูดาวูด หมายเลขหะดีษ 3251

สำนวนหะดีษเป็นของท่าน และอัตติรมิซีย์ หมายเลขหะดีษ 1535)

2. การสาบานต่อสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮ์ เช่น การกล่าวว่า ขอสาบานต่ออนบี ขอสาบานต่อชีวิตของท่าน ขอสาบานต่อความไว้วางใจ ขอสาบานต่อกะอูบะฮฺ ขอสาบานต่อ บรรพบุรุษ หรือทำนองเช่นเดียวกันนี้ ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้าม ท่านอนบี อะลัยฮิศศอลาตุวัสลาม กล่าวไว้ว่า

«أَلَا إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَنْهَاكُمْ أَنْ تَحْلِفُوا بِآبَائِكُمْ، فَمَنْ كَانَ

حَالِفًا فَلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ أَوْ لِيَصْمُتْ»

ความหมาย “พึงทราบเถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงห้ามพวกท่านในการ
สาบานต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ดังนั้นผู้ใดต้องการสาบานก็
จงสาบานต่ออัลลอฮฺ หรือไม่ก็จงนิ่งเสีย” (บันทึกโดยอัลบุคอรีย
หมายเลขหะดีษ 2679 และมุสลิม หมายเลขหะดีษ 1646 ส่วนวนหะดีษเป็น
ของท่าน)

จำเป็นต้องรักษาคำสาบานและไม่ดูแลนการสาบาน เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ไม่
อนุญาตให้เมินเฉยต่อการสาบาน และไม่อนุญาตให้ใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อให้รอดพ้นจาก
บทบัญญัติของมัน และเป็นที่ยอนุญาตให้สาบานในเรื่องที่สำคัญตามบทบัญญัติศาสนาได้

ประเภทของการสาบาน

ประเภทของการสาบานมี ๓ ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การสาบานที่สมบูรณ์ หมายถึง การสาบานดังที่ได้กล่าวผ่านมาแล้ว หากว่าเขาผิด
คำสาบานให้มีการชดใช้ (กัฟฟาเราะฮฺ)
2. การสาบานที่ชั่วร้าย เป็นการสาบานที่ต้องห้าม ลักษณะของมันคือ การสาบานใน
สิ่งที่ผ่านพ้นมา เป็นการสาบานเท็จโดยที่รู้ตัว และมันเป็นสิ่งที่มาทำลายสิทธิต่างๆ หรือมี
เป้าหมายเพื่อละเมิดและบิดพลิ้ว การสาบานเช่นนี้นับว่าเป็นบาปใหญ่ และที่เรียกว่าเป็นการ
สาบานชั่วช้าเพราะมันจะทำให้ผู้สาบานจมอยู่ในความผิด ต่อมาจะอยู่ในนรก และไม่มีทาง
ชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ) เป็นการสาบานที่ใช้ไม่ได้ และจำเป็นต้องรีบเตาบะฮฺอย่างรวดเร็ว
3. การสาบานแบบล้อเล่น (ไร้สาระ) หมายถึง การสาบานโดยไม่ตั้งใจเจตนาเป็น
เพราะความเคยชินกับลิ้น เช่น การกล่าวว่า ไม่, ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺ เช่นนั้นแหละ, ฉันขอ
สาบานต่ออัลลอฮฺ ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺคุณต้องรับประทานหรือต้องดื่ม ฯลฯ หรือสาบานใน
สิ่งที่ผ่านไปแล้วโดยเข้าใจผิดว่าตัวเขานั้นจริงจังแต่ปรากฏว่าตรงกันข้าม การสาบานเช่นนี้ใช้ไม่ได้
และไม่ต้องชดใช้ และผู้ที่สาบานไม่ต้องรับโทษ

1. อัลลอฮฺตะอะลาตรัสว่า

﴿لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَدْتُمُ الْأَيْمَانَ﴾

[المائدة/ ๘๙].

ความหมาย: “อัลลอฮฺจะไม่ทรงเอาโทษแก่พวกสุเจ้าด้วยถ้อยคำที่ไร้
สาระในการสาบานของพวกสุเจ้า แต่ทว่าพระองค์จะทรงเอาโทษแก่
พวกสุเจ้าด้วยถ้อยคำที่พวกสุเจ้าตั้งใจสาบาน” (อัลมาอิดะฮฺ: ๘๙)

เมื่อเขาได้กล่าวยกเว้น (อินชาอัลลอฮฺ) ในการสาบาน เช่น การกล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺฉันจะกระทำการนั้นหากพระองค์ทรงประสงค์ ถือว่าเขาไม่ได้ผิดคำสาบานหากว่าเขาไม่ได้กระทำมัน

การจ่ายค่าชดใช้ (กัฟฟาเราะฮฺ) กรณีการสาบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ

1. จากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า ท่านรอสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«مَنْ حَلَفَ فَقَالَ فِي حَلْفِهِ: وَاللَّاتِ وَالْعُزَّىٰ فَلْيُقْلُ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَمَنْ قَالَ لِصَاحِبِهِ تَعَالَ أَقَامِرَكَ فَلْيَتَّصَدَّقْ»

ความว่า : “ผู้ใดได้สาบานโดยกล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลาตหรืออัลอุซซา ดังนั้นให้เขาจงกล่าวว่า ลาลิละฮาลิลัลลอฮฺ และผู้ใดที่กล่าวแก่เพื่อนของเขาว่า จงมาฉันจะเล่นพนันกับท่าน ดังนั้นจงให้เขาบริจาค” (บันทึกโดยอัลบุคอรีฮฺ หมายเลขหะดีษ 4860 สำนักนวนหะดีษเป็นของท่าน และมุสลิม หมายเลขหะดีษ 1647)

2. จากสะอัด บิน อบีวักกอศ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ แท้จริงเขาเคยสาบานกับอัลลาตหรืออัลอุซซา ดังนั้นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จึงกล่าวกับเขาว่า

«قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ ثَلَاثًا، وَاتَّقُلْ عَنْ شِمَالِكَ ثَلَاثًا، وَتَعَوَّذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ، وَلَا تَعُدْ»

ความว่า : จงกล่าว ลาลิละฮาลิลัลลอฮฺ ๓ ครั้ง และจงถ่มน้ำลายทางด้านซ้าย ๓ ครั้ง และจงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺให้รอดพ้นจากชัยฏอน และท่านอย่าทำอย่างนี้อีก” (บันทึกโดยอะหฺมัด หมายเลขหะดีษ 1622 สำนักนวนหะดีษเป็นของท่าน อัลอรรนาอูฏกล่าวว่า สายรายงานเศาะฮีฮฺ และอิบนุมาญะฮฺ หมายเลขหะดีษ 2097)

บทบัญญัติว่าด้วยการสาบาน

สำหรับบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการสาบานมี ๕ ประการ ดังต่อไปนี้

1. การสาบานที่เป็นวาญิบ หมายถึง การสาบานของผู้บริสุทธิ์เพื่อให้รอดพ้นจากความพินาศ
2. การสาบานที่ส่งเสริมให้กระทำ เช่น การสาบานขณะต้องการให้เกิดความปรองดองระหว่างผู้คน
3. การสาบานที่เป็นที่อนุญาต เช่น การสาบานจะกระทำการสิ่งที่ไม่อนุมัติหรือจะละทิ้งไม่กระทำ หรือการยืนยันในกิจการงานและในทำนองเดียวกันนี้

4. การสาบานที่น่ารังเกียจ (น่าตำหนิ) เช่น การสาบานจะกระทำในสิ่งที่น่าตำหนิหรือจะละทิ้งสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ (สุนัต) และการสาบานในเรื่องการซื้อการขาย

5. การสาบานที่ต้องห้าม (หะรอม) เช่น การสาบานเท็จโดยเจตนาหรือสาบานจะกระทำสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืนหรือละทิ้งสิ่งที่ป็นวาญิบ

บทบัญญัติว่าด้วยการผิดคำสาบาน

ส่งเสริมให้ยกเลิกคำสาบานเมื่อการยกเลิกนั้นเป็นสิ่งที่ดี เช่น ผู้ที่สาบานว่าจะกระทำการที่น่าตำหนิหรือละทิ้งสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ (สุนัต) ฉะนั้นให้เขาทำสิ่งที่ดีกว่าและให้จ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ) ในการเลิกคำสาบาน เพราะท่านนบี อะลัยฮิสศอลาตุวัสลาม กล่าวว่า

«مَنْ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ، فَرَأَى غَيْرَهَا خَيْرًا مِنْهَا، فَلْيَأْتِهَا، وَلْيُكْفِرْ
عَنْ يَمِينِهِ»

ความหมาย “ผู้ใดได้สาบานแล้วเขาเห็นว่าสิ่งอื่นดีกว่า ดังนั้นเขาจงกระทำมัน (สิ่งที่ดีกว่า) และจงจ่ายค่าชดเชยจากการสาบานของเขา”

(บันทึกโดยมุสลิม หมายเลขหะดีษ 1650)

จำเป็นต้องยกเลิกคำสาบาน เมื่อเขาสาบานว่าจะละทิ้งสิ่งที่ป็นวาญิบ เช่น การสาบานว่าจะไม่ติดต่อกับสัมพันธ์กับเครือญาติ หรือสาบานว่าจะกระทำการที่ต้องห้าม (หะรอม) เช่น การสาบานว่าจะดื่มสุรา ดังนั้นจำเป็นสำหรับเขาที่จะต้องยกเลิกคำสาบานและต้องจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ)

เป็นที่อนุญาตให้ยกเลิกคำสาบาน เช่น เมื่อสาบานว่าจะกระทำหรือจะละทิ้งสิ่งที่ป็นอนุมัต(มุบาหฺ) และให้เขาจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ)

เงื่อนไขจำเป็นต้องจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ)

เงื่อนไขที่จำเป็นต้องจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ) มีกรณีดังต่อไปนี้

1. การสาบานนั้นเป็นการสาบานที่สมบูรณ์ ของผู้ที่บรรลุนิติภาวะมีสติสัมปชัญญะ เป็นการสาบานต่อเรื่องที่เป็นอนาคตและสามารถเป็นไปได้ เช่น การสาบานว่าจะไม่เข้าบ้านคนนั้นคนนี้

2. เป็นการสาบานโดยสมัครใจ หากเขาสาบานโดยถูกบังคับการสาบานของเขาถือว่าไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

3. ตั้งเจตนาในการสาบาน การสาบานโดยไม่ตั้งเจตนาถือว่าไม่สมบูรณ์ เช่น คนที่เคยชินกับการสาบาน (เช่นพูดว่า ไม่, ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺ เช่นนั้นแหละ, ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺ) ดังที่กล่าวผ่านมาในหะดีษ

4. การผิดคำสาบาน เช่น กระทำตรงกันข้ามกับคำสาบาน กระทำในสิ่งที่สาบานว่าจะละทิ้งหรือละทิ้งในสิ่งที่สาบานว่าจะกระทำ เป็นการกระทำโดยสมัครใจและรู้สึกตัว

ลักษณะการจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ)

ลักษณะการจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ) ให้เลือกปฏิบัติสิ่งต่อไปนี้

1. แจกจ่ายอาหารให้แก่คนยากจนจำนวน 10 คนโดยให้แจกแต่ละคนครึ่งศอก (ประมาณ 2 ลิตร) เป็นอาหารหลักประจำวัน เช่น ข้าวสาร อินทผลัม ข้าวสาลี ฯลฯ หรือหากเขาประสงค์เลี้ยงอาหารเที่ยงหรืออาหารเย็นให้แก่คนยากจนจำนวน 10 คนก็ถือว่าเป็นการใช้ได้
2. ให้อาภรณ์เครื่องนุ่งห่มแก่คนยากจนจำนวน 10 คน เป็นเครื่องนุ่งห่มที่ใช้สวมใส่เหมาะสมได้
3. ให้ปล่อยทาสผู้ศรัทธา

ให้เลือกปฏิบัติจาก 3 ประการที่กล่าวผ่านมา หากเขาไม่สามารถปฏิบัติตามที่กล่าวมาได้ ก็ให้ถือศีลอด ๓ วัน และไม่อนุโลมให้ถือศีลอดนอกจากว่าไม่มีความสามารถที่จะปฏิบัติตาม ๓ อย่างที่ได้กล่าวผ่านมาแล้ว

บทบัญญัติว่าด้วยการจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ) ก่อนที่จะผิดคำสาบาน

อนุญาตให้จ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ) ก่อนที่จะผิดคำสาบานและอนุญาตให้จ่ายที่หลังได้ ดังนั้นหากจ่ายก่อนก็เป็นสิ่งที่อนุมัติ (หะลาล) ให้ผิดคำสาบาน หากจ่ายที่หลังก็เป็นค่าชดใช้ใน การผิดคำสาบาน โดยที่อัลลอฮ์ได้อธิบายกัฟฟาเราะฮ์ไว้ว่า

﴿لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَدْتُمُ الْأَيْمَانَ ۖ فَكَفَرْتُمْ بِهِ ۖ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تَطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۖ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۚ ذَلِكَ كَفْرَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ ۗ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ ۗ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ ۗ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾

[المائدة/๘๙]

ความหมาย: “อัลลอฮ์จะไม่ทรงเอาโทษแก่พวกสุเจ้าด้วยถ้อยคำที่ไร้สาระในการสาบานของพวกสุเจ้า แต่ทว่าพระองค์จะทรงเอาโทษแก่พวกสุเจ้าด้วยถ้อยคำที่พวกสุเจ้าตั้งใจสาบาน ดังนั้นการชดใช้ของมันคือการแจกจ่ายอาหารให้แก่คนยากจนจำนวนสิบคนเป็นอาหารปานกลางจากสิ่งที่พวกสุเจ้าใช้เป็นอาหารแก่สมาชิกในครอบครัวของพวกสุเจ้า หรือไม่ก็ให้เครื่องนุ่งห่มแก่พวกเขา หรือไถ่ทาสหนึ่งคนให้เป็นอิสระ หากผู้ใดไม่พบ (ไม่สามารถกระทำได้) ให้ถือศีลอดสามวัน ดังกล่าวเป็นการชดใช้ในการสาบานของพวกสุเจ้าเมื่อพวกสุเจ้าได้

**สาบานไว้ และจงรักษาการสาบานของพวกสุเจ้าเกิด ในทำนอง
ดังกล่าวอัลลอฮฺจะทรงแจกแจงบรรดาโองการต่างๆ ของพระองค์แก่
พวกสุเจ้า เพื่อว่าพวกสุเจ้าจักได้ชอบคุณ” (อัลมาอิดะฮฺ : ๘๙)**

ส่วนหนึ่งจากหน้าที่ของมุสลิมที่มีต่อพี่น้องมุสลิม คือ การสาบานในการกระทำความดี
เมื่อการสาบานนั้นไม่ได้อยู่ในการฝ่าฝืน

เมื่อเขาสาบานว่าจะไม่กระทำสิ่งใด แล้วเขาได้กระทำโดยการลืม โดนบังคับ หรือไม่รู้ว่
สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เขาได้สาบานไว้ ไม่ถือว่าเป็นผิดคำสาบาน กรณีนี้ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและการสาบาน
ของเขายังคงอยู่ต่อไป

เมื่อเขาสาบานกับอัลลอฮฺต่อคนคนหนึ่งที่มีเจตนาให้เกียรติแก่เขา ไม่ถือเป็นการว่าผิดคำ
สาบานในทุกกรณี หากมีเจตนาว่าเขาบังคับตัวเองแต่เขาไม่กระทำถือว่าการผิดคำสาบาน

กิจการงานทั้งหลายมีผลดีด้วยการตั้งเจตนา ดังนั้นผู้ใดได้สาบานต่อสิ่งหนึ่งและเขาได้
ปกปิดเอาไว้ด้วยสิ่งอื่น ดังนั้นจะพิจารณาจากการตั้งเจตนาของเขาไม่ได้พิจารณาจากคำพูดของ
เขา

แก่นแท้ของการสาบาน

การสาบานนั้นขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้สั่งให้สาบาน ดังนั้นเมื่อผู้พิพากษา (กอฎี) สั่ง
ให้สาบานในเรื่องการฟ้องร้องหรือเรื่องอื่นๆ ดังนั้นจำเป็นที่การสาบานนั้นต้องเป็นไปตามการตั้ง
เจตนาของผู้สั่งใช้ให้สาบานมิใช่ตามการตั้งเจตนาของผู้สาบาน และหากว่าเขาสาบานโดยไม่ได้
รับคำสั่งก็จะเป็นไปตามการตั้งเจตนาของผู้สาบาน

บทบัญญัติว่าด้วยผู้ที่ห้ามตัวเองจากสิ่งที่ไม่อนุมัติ (หะลาล) ยกเว้นกรณีการหย่าภรรยา

ผู้ใดที่ห้ามตัวเอง (โดยการสาบาน) จะไม่แตะต้องในสิ่งที่เป็นที่อนุมัติ(หะลาล)แก่เขา -
ยกเว้นกรณีการสาบานเพื่อหย่ากับภรรยา - ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหารหรือเรื่องอื่นๆ การสาบาน
ดังกล่าวก็ไม่ต้องห้ามแก่เขาแต่ประการใด และหากเขาได้ผิดสาบานก็จำเป็นที่เขาต้องจ่าย
ค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ)

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبَغَّى مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١﴾ قَدْ

فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ [التحریم/١-

.[٢

ความหมาย: “โอ้นบี ทำไมเจ้าจึงห้ามในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงอนุมัติแก่เจ้า
เพื่อแสวงหาความพึงพอใจบรรดาภรรยาของเจ้า และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้
ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตา แน่นนอนอัลลอฮฺได้ทรงกำหนดแก่พวกเจ้า
แล้วในการแก้คำสาบานแก่พวกเจ้า และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงคุ้มครอง

พวกเจ้าและพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ” (อัลตะหะหีม : ๑-๒)

บทบัญญัติว่าด้วยผู้ที่สาบานในสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืน

ผู้ใดที่ได้สาบานว่าจะไม่กระทำความดี ดังนั้นไม่เป็นที่อนุญาตให้เขายื่นกรานในการสาบานเช่นนั้น แต่ทว่าให้เขาสาบานกระทำความดีและจ่ายค่าชดเชย (กัฟฟาเราะฮฺ) อัลลอฮฺตะอะลาตรัสว่า

﴿وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصَلِّحُوا بَيْنَ

النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿๓๔﴾ [البقرة/๓๔].

ความหมาย: “และพวกเจ้าจงอย่าให้อัลลอฮฺเป็นอุปสรรคขัดขวางเนื่องจากการสาบานของพวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะกระทำความดีและที่จะมีความยำเกรง และในการที่จะประนีประนอมระหว่างผู้คนและอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้” (อัลบะเกาะเราะฮฺ : ๒๒๔)